

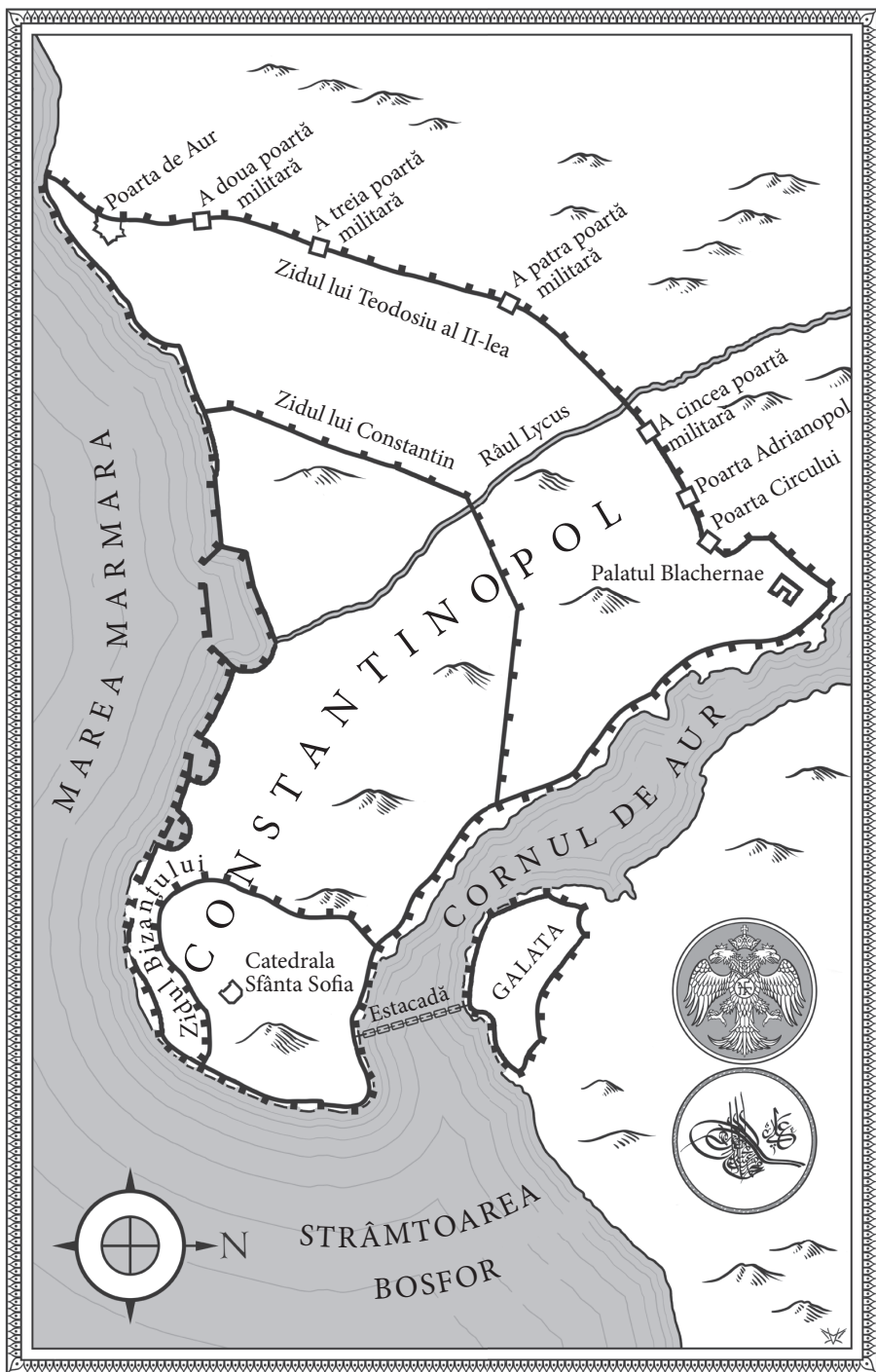
KIERSTEN WHITE

ACUM
MĂ
ÎNALT,

Traducere din limba engleză de
OFELIA AL-GAREEB

CORINT
BOOKS

—2018—

1

Ianuarie 1453

IADUL ERA O PETRECERE.

Cel puțin, Radu era foarte sigur că, oricum ar fi fost iadul, semăna negreșit cu această petrecere.

Muzica plutea asemenea parfumului în văzduh, destul cât să îndulcească, însă nu să copleșească. Grupurile de muzicieni erau împrăștiate pe cuprinsul insulei; puteau fi zăriți printre plantele care supraviețuiseră lunilor de iarnă. Cu toate că felul principal avea să sosească mai târziu, servitori îmbrăcați în albastru pluteau printre oameni cu tăvi în formă de frunze de nufăr pline cu mâncare. De jur împrejurul insulei curgea tihnit râul Tundja.

Oricum fusese Murad – răposatul tată al lui Mehmed și binefăcătorul de odinioară al lui Radu –, nu se zgârcise în privința luxului. Complexul care găzduia haremul pe care îl construise pe insulă nu mai fusese folosit de la moartea sa, însă nu-și pierduse strălucirea. Pietrele sculptate din ziduri promiteau lux și tihnă. Fântânile susurau în veselă tovarășie cu râul înconjurător.

Radu hoinărea printre clădirile pictate ca niște grădini geometrice, împins înaintea fel de neabătut precum cursul râului. Știa că era zadarnic, știa că nu avea să-l facă să se simtă mai bine. Însă tot căuta.

Și iată, acolo – lângă baia publică. Radu fu atras spre el asemenea unei frunze învârtite de curentul râului. Mehmed purta veșmintele sale purpuriu-închis, de acum statornicite, și un turban auriu răsucit. Un lanț împodobit cu giuvaiere îi prindea o mantie peste umerii lui lați. Radu încercă să-și amintească buzele pline ale lui Mehmed întredeschizându-se într-un surâs, sprâncenele lui ridicându-se mai degrabă în voioșie decât în batjocură. Cei doi tineri, care își încheiaseră în cele din urmă creșterea, aveau aceeași statură înaltă și subțire. Însă, în ultima vreme, Radu se simțea mai scund atunci când Mehmed se uita la el.

Azi ar fi acceptat chiar și asta. Însă Mehmed nu se uita în direcția lui, imun la legătura din care Radu nu putea să scape.

— Cu adevărat splendid, îi spuse Halil Vizirul, cu mâinile în șolduri, în timp ce privea la noul complex de băi.

Trei clădiri înlănțuite, cu acoperișuri boltite, imitându-le pe cele ale moscheilor, fuseseră adăugate în ultimele câteva luni. Acestea constituiau prima construcție care anticipa complexul mărețului palat al lui Mehmed. Avea să rivalizeze cu tot ceea ce construise vreodată tatăl său – cu tot ceea ce construise *oricine* vreodată. Pentru a celebra această investiție în capitala Imperiului Otoman, Mehmed îi invitase pe toți cei de seamă.

Ambasadori din diferite țări europene se plimbau de voie printre elitele otomane. Mehmed stătea deoparte, dar era generos cu zâmbetele și cu promisiunile impetuoase de viitoare petreceri la palatul lui. Alături de obișnuiții însoțitori, i se alăturase și Ishak Pașa, unul dintre cei mai puternici spahii; Kumal Pașa, cumnatul lui Radu; și, ca întotdeauna, asemenea unui gust amar care nu putea fi înghițit, Halil Vizirul.

Radu nu suferea să se gândească la fostul lui dușman Halil Pașa ca la Halil Vizirul. Și mai tare nu suferea faptul că fusese propriul lui plan de a-l pune pe Halil într-un post de încredere și de putere pentru a-l putea supraveghea mai îndeaproape.

Poate că Lada avusese dreptate. Poate că ar fi trebuit să-l omoare. Lucrurile ar fi fost mai ușoare, ori cel puțin ar fi fost mai plăcute. Acesta ar fi trebuit să fie locul lui Radu alături de Mehmed.

Ca și când ar fi putut să simtă invidia otrăvită a lui Radu, Halil Vizirul se uită la el. Gura lui schiță un surâs batjocoritor.

— Radu cel Frumos, zise el.

Radu se încruntă. Nu mai auzise acest titlu de la sfârșitul bătăliei din Albania, când Skanderberg, inamicul lor, i-l născocise. Mehmed se uită în treacăt la el, apoi privi în altă parte, de îndată ce privirile li se întâlniră. Ca un fluture ce poposește pe o floare și o găsește cu lipsuri.

— Spune-mi, continuă Halil, păstrându-și în continuare același zâmbet nerușinat pe chip. Soțioara ta cea frumoasă știe că acest harem nu s-a deschis încă? Mă tem că își face speranțe deșarte privind intrarea în el.

Bărbații din jurul lui Halil izbucniră în râs pe înfundate. Kumal se încruntă, apoi deschise gura. Radu scutură din cap, o mișcare insesizabilă. Kumal își întoarse, întristat, privirea. Mehmed nu băgă în seamă insulta – aluzia că soția lui Radu ar fi vrut să intre în haremul lui Mehmed pentru a divorța de Radu –, dar nici nu făcu nimic pentru a o combate.

— Soția mea nu...

O mână blândă coborî pe brațul lui Radu. Se întoarse și o văzu pe Nazira. Nazira, care nu ar fi trebuit să se afle acolo.

— Soția lui nu este încântată de nimeni altcineva care monopolizează atenția lui.

Sub vălul ei străveziu, zâmbetul îi era mult mai strălucitor decât soarele de iarnă. Era îmbrăcată în culorile primăverii. Totuși, lui Radu îi era frig când o privea. Ce făcea ea?

Nazira îl întoarse pe Radu cu spatele la ceilalți bărbați și îl conduse în jos pe o cărare drapată în mai multă mătase decât

ar fi văzut cei mai mulți oameni în toată viața lor. Era extravagant, excesiv, absurd, ca toate celelalte lucruri de la această petrecere. O răsfrângere a unui sultan prea tânăr și prea nesăbuit pentru a se gândi la altceva dincolo de aparențe și de propria sa plăcere.

— Ce cauți aici? șopti disperat Radu.

— Vino cu mine într-o plimbare cu barca.

— Nu pot! Trebuie să...

— Înduri batjocura lui Halil Vizirul? Să încerci să recapeți favorul lui Mehmed? Radu, ce s-a întâmplat?

Nazira îl trase în umbra uneia dintre clădiri. Privitorilor li s-ar fi părut că Radu fura un moment cu frumoasa lui soție.

Scrâșni din dinți, privind zidul de deasupra capului ei.

— Am treabă.

— Treaba ta e treaba mea. Nu ne scrii, nu vii niciodată să ne vizitezi. A trebuit să aflu de la Kumal că ai ieșit din grațiile lui Mehmed. Ce s-a întâmplat? Tu ai... El știe?

Ochii ei negri priveau cu subînțeleș, greutatea acestuia fiind prea mult pentru Radu.

— Nu! Firește că nu. Eu... e mai complicat decât atât.

Se întoarse, dar ea îl apucă de încheietura mâinii.

— Din fericire pentru tine, eu sunt foarte deșteaptă și pot să înțeleg și cele mai complicate lucruri. Spune-mi.

Radu își trecu degetele mâinii libere de-a lungul marginii turbanului, trăgând de el. Nazira întinse mâna și îi luă degetele în palma ei. Ochii i se înmuieră.

— Îmi fac griji pentru tine, îi zise.

— Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine.

— Nu-mi fac griji pentru că trebuie. Îmi fac griji deoarece țin la tine. Vreau să te văd fericit. Și nu cred că în *Edirne* sălășluiește vreo fericire pentru tine.

Ea sublinie *Edirne*, făcând să fie clar că nu la capitală se referea, ci la ce – sau, mai curând, la cine – era în capitală.

— Nazira, sâsâi Radu, nu pot să vorbesc acum despre asta.

Aproape că își dorea să poată. Era disperat să vorbească cu cineva, cu oricine. Însă nimeni nu l-ar fi putut ajuta în această privință. Radu se întreba, uneori, ce i-ar fi spus Lazăr dacă ar fi vorbit vreodată deschis despre ce însemna pentru un bărbat să iubească un alt bărbat. Lazăr nu fusese deloc discret în privința deschiderii lui față de ceva... mai mult... cu Radu. Iar Radu răsplătise lealitatea și prietenia lui Lazăr cu un pumnal. Acum nu avea pe nimeni cu care să vorbească, cui să-i pună aceste întrebăriperate. Era greșit, nu-i așa? Ca el să iubească în felul acesta?

Dar când Radu le privea pe Nazira și pe Fatima, nu simțea nimic altceva în afară de fericire pentru că ele se găsiseră una pe cealaltă. Iubirea lor era la fel de pură și de adevărată ca toate cele pe care văzuse el vreodată. Gânduri ca acesta îi făceau mintea să se învârtă în cercuri asupra ei înseși, până când nici măcar rugăciunile nu o mai puteau calma.

Radu privi mâinile Nazirei peste ale sale.

— Poate că fericirea mea nu sălășluiește în palat. Însă nu pot să caut în altă parte.

Nazira îi dădu drumul cu un oftat.

— Vrei să te întorci cu mine? Să petreci ceva timp acasă? Fatimei îi este dor de tine. S-ar putea să-ți faci bine să fii plecat o vreme.

— Sunt prea multe de făcut.

— Prea mult dans? Prea multe petreceri?

Vocea ei îl tachina, însă ochilor ei le lipsea acea scânteie de sinceritate. Cuvintele ei îl dureau.

— Știi bine că eu sunt mai mult de-atât.

— Știu. Pur și simplu sunt îngrijorată că ai putea să uiți. Nu trebuie să-ți faci una ca asta.

— Nu mi-o fac mie sau pentru mine. Eu... La naiba! La naiba, la naiba, la naiba!

Radu văzu un bărbat îmbrăcat în uniforma marinei – o capă rezistentă, un turban mai mic decât cele pe care le purtau soldații de rând și un șal în culorile lui Mehmed – trecând pe lângă ei. Era însoțit de unul dintre prietenii de încredere ai lui Halil Vizirul.

— Ce este? întrebă Nazira, urmărindu-i privirea lui Radu.

— Trebuie să vorbesc cu bărbatul acela. Fără ca să ne poată auzi cineva. Este singurul motiv pentru care mă aflui aici.

Subit, ea fu cuprinsă de exaltare.

— Da? El e..., spuse ea, ridicând sugestiv din sprâncene.

— Nu! Nu! Trebuie doar să vorbesc cu el. În taină.

Zâmbetul Nazirei se preschimbă într-o încruntătură preocupată.

— Puteți fi văzuți împreună?

— Da, însă nu poate să pară că ne-am întâlnit cu un scop sau că discutăm ceva de însemnătate. Nădăjduiam să găsesc o clipă de liniște, dar sunt prea mulți oameni aici. N-a fost singur de când a venit în capitală. Halil Vizirul a avut grijă de asta.

— În acest caz, prezența ta la petrecere este mai complicată decât am crezut.

Radu scrâșni din dinți.

— Mult mai complicată.

— Ei bine, ești foarte norocos că te-ai însurat atât de bine, spuse Nazira, punând o mână pe brațul lui și conducându-l pe alee. Povestește-mi despre el.

— Numele lui este Suleiman, iar el este nou promovatul amiral al flotei.

Nazira râse.

— Asta va fi ușor.

Se plimbă lejer de la un grup la altul cu un zâmbet sfios și cu o vorbă de bun venit pentru fiecare. În ultima vreme, Radu rămânea la marginea acestor petreceri, un contrast cu momentul când reprezentase un adevărat punct de interes. Însă, cu Nazira la brațul lui, mai mulți oameni erau dispuși să se oprească pentru un moment de conversație. El își înalță gâtul pentru a-l zări pe Suleiman. Nazira îl ciupi de braț, tare.

— Răbdare! îi spuse ea în șoaptă.

După mai multe opriri pentru a sporovăi cu unchiul tatălui celei mai bune prietene ale sale, vărul răposatei soții a lui Kumal și un număr de alți oameni pe care Nazira îi trată cu încântare și deferență, indiferent de locul lor în ierarhia societății otomane, plonjară direct în Suleiman. Cumva, Nazira reușise să se întoarcă și să meargă în așa fel încât Radu să-l răstoarne pe bărbat.

— Oh! exclamă Nazira cu o voce pițigăiată, ducându-și ambele mâini la gura ei acoperită cu voal. Îmi pare atât de rău!

Radu întinse o mână pentru a-l ajuta să se ridice. Nu se mai întâlniseră niciodată până atunci, însă ochii lui Suleiman zăboviră asupra broșei din aur în formă de corabie de pe mantia lui Radu.

— Vă rog să mă iertați! spuse Radu.

— Desigur, îi acceptă Suleiman scuzele și făcu o plecăciune. Sunt Suleiman Baltoğlu.

Radu făcu și el o plecăciune.

— Radu.

— Radu...?

Suleiman tăcu, așteptând continuarea.

— Doar Radu.

Zâmbetul lui Radu era crispat. Lada îl lăsase în urmă, sub mantia familiei Drăculești. Însă Radu respinsese numele tatălui său. Nu avea să-l ia din nou, niciodată.

— Aceasta este soția mea, Nazira.

Suleiman îi luă mâna, plecându-se și mai adânc.

— În Edirne se fac soții mai frumoase decât în Bursa.

Nazira zâmbi radioasă.

— Asta e din cauza vântului care bate prea tare în orașele portuare. Bietele femei de acolo se văd nevoite să-și consume toată energia numai pentru a sta în picioare. Nu le mai rămâne timp să fie frumoase.

Suleiman râse, un hohot puternic care atrase atenția. Însă atenția era îndreptată asupra sa și a Nazirei, și nu asupra lui și a lui Radu.

— Spuneți-mi, cu ce vă ocupați în Bursa? îl întrebă ea.

— Sunt amiral.

— Corăbii! O, ador corăbiile! Priviți, ați văzut? îl întrebă Nazira, arătându-i colecția de bărci delicate care pluteau pe râu.

Erau sculptate în forme pline de fantezie. Una avea prora asemenea unui cap de broască, iar vâslele aveau capetele sculptate în formă de picioare cu degetele unite. O alta arăta ca o galeră de război, micile vâsle decorative ieșind din ambele părți.

— Radu se teme că dacă ieșim în larg cu o barcă, nu vom mai ajunge înapoi la țarm. Dar, cu siguranță, dacă am avea un amiral cu noi...

Nazira îl privi pe Suleiman pe sub genele ei dese.

— Sluga dumneavoastră.

Suleiman îi urmă pe doc, ajutând-o pe Nazira să urce într-o barcă sculptată în formă de bătlan. Capul fixat pe un gât subțirel era îndreptat spre înainte, iar pe fiecare parte se întindeau aripi din mătase. Coada era un baldachin ce se arcuia deasupra capetelor pentru a-i apăra pe pasageri de soare, cu toate că nu era deloc într-atât de cald încât să fie necesar.

— E minunat!

Nazira oftă fericită, aplecându-se peste margine pentru a-și plimba mâna prin apă. Radu nu era chiar atât de încântat – de testa ambarcațiunile –, însă împărtăși un zâmbet tainic cu Nazira. Ea făcuse această treabă pentru el.

Suleiman luă vâslele. Radu stătea cu băgare de seamă în partea din spate a bărcuței.

— Am de gând să sporovăiesc cu multă însuflețire, dând mult din mâini, spuse Nazira în timp ce se îndepărtau de țărm și de orice urechi curioase. De fapt, voi vorbi tot timpul, iar voi doi nu veți putea să strecurați nicio vorbuliță.

Nazira își continuă conversația unilaterală – una tăcută. Dădea din cap în sus și în jos, râdea, iar mâinile ei subliniau propozițiile imaginare. Pentru orice privitor, ea se întreținea cu Suleiman, în vreme ce Radu încerca din răspuțeri să nu-și verse stomacul.

— Cât de curând puteți construi noile galere? murmură Radu, ținându-se strâns de marginea bărcii.

Suleiman ridică din umeri, ca și când ar fi încercat să și-i relaxeze pentru vâslit.

— Putem construi corăbii la fel de iute precum poate el să le finanțeze.

— Nimeni nu poate ști câte corăbii avem cu adevărat.

— Construim câteva galere în Bursa de ochii lumii, așa, ca să pară că fac ceva. Restul vor fi construite în taină, pe un șantier naval privat de-a lungul Dardanelelor. Dar încă ne mai trebuie oameni. Putem avea toate corăbiile din lume, însă, fără marinari pregătiți, aceste vor fi la fel de folositoare ca barca în care ne aflăm acum.

— Cum am putea pregăti marinari în taină?

Cineva ar fi observat negreșit dacă se apucau de recrutat oameni pentru marină. Câteva corăbii noi puteau fi puse pe

seama unei toane nebunești a unui sultan imatur. O flotă, completată cu oameni care să o navigheze, era cu totul altceva.

— Dați-mi fonduri să angajez marinari greci și eu vă voi da cea mai grozavă marină din lume, zise Suleiman.

— Se va face.

Radu se aplecă peste copastie, abia abținându-se să nu verse. Suleiman râse la o nouă pantomimă de-a Nazirei.

— Orice ați face, pe dumneaei păstrați-o în continuare. E o adevărată comoară.

De data aceasta, râsul Nazirei fu real.

— Sunt.

Radu nu trebui să se prefacă ușurat când Suleiman încheie bucla în jurul insulei și trase înapoi la doc. Se împiedică de acesta, recunoscător pentru lemnul solid de sub tălpile lui.

— Soțul dumitale are stomacul slab, spuse Suleiman în timp ce o ajuta pe Nazira să coboare din barcă.

— Da. E un lucru bun că e tare chipeș, zise Nazira, bătându-l pe Radu pe obraz, apoi fluturând grațios din mână spre Suleiman. Flota noastră e în cele mai capabile mâini!

Suleiman râse ironic.

— Corăbioarele mele vor fi spaima mărilor!

Făcu, teatral, o plecăciune, apoi se îndepărtă.

— Îți mulțumesc! spuse Radu, lăsând-o pe Nazira să-l conducă înapoi la petrecere, apoi într-un ungher izolat.

Se așezară pe o bancă, stând cu spatele la zidul băii publice.

— A fost genial.

— Da, sunt genială. Acum, spune-mi ce se petrece cu adevărat.

— Eu sunt... Noi suntem... E foarte secret.

Nazira își dădu ochii peste cap.

— Îl ajut pe Mehmed cu planurile lui de a cuceri Constantinopolul. Trebuie să lucrăm în taină, în așa fel încât Halil Pașa...

Radu se opri, făcând o grimasă. Noul titlu al lui Halil îi lăsa mereu un gust scârbos pe limbă. *De ce* insistase el ca Halil să fie înălțat de la pașă la vizir?

— În așa fel încât el să nu ne descopere planurile cu suficient timp înainte pentru a le putea sabota. Știm că încă e aliat cu împăratul Constantin. Eliminarea mea din cercul intim al lui Mehmed a fost deliberată. Trebuie să apar ca neimportant; așa pot să organizez lucrurile de care Mehmed nu poate fi văzut ocupându-se, cum ar fi flota. Tot ce facem în public este pentru a abate atenția de la adevăratele lui scopuri. Chiar și această petrecere este o farsă, pentru a da dovadă că Mehmed este frivol și că nu-i pasă decât de Edirne. De ce ar investi atât de mulți bani într-un palat, dacă ar intenționa să-și stabilească în altă parte capitala?

— Dar dacă tot ce faci este în taină, nu ai putea să faci toate astea și să fii în continuare unul dintre sfătuitoarii lui?

— Acțiunile mele ar atrage prea mult atenția dacă așa fi în mod constant alături de Mehmed.

— Nu și dacă ar fi în foarte mare măsură cunoscut faptul că tu îi ești doar prieten. Sultanii pot avea prieteni apropiați care nu sunt în mod necesar importanți, ci sunt doar îndrăgiți. Nazira privi în jos, cu o expresie îndurerată, dar hotărâtă. Nu te întrebi niciodată dacă, poate... Mehmed înțelege mai mult decât crezi tu? Și această separare nu e atât o strategie, cât mai degrabă o favoare?

Radu se ridică atât de iute, încât mai să-și piardă echilibrul.

— Nu!

— El nu e prost. Dacă eu am văzut într-o singură seară ce simți, cu siguranță el a văzut același lucru în anii pe care i-ai petrecut împreună.

Radu ridică o mână în sus, dorindu-și să o poată face pe Nazira să-și înghită vorbele, astfel încât acestea să nu fi fost

rostitute vreodată. Dacă Mehmed înțelegea cu adevărat ce simțea, atunci... Era prea mult să se gândească la asta. Existau prea multe întrebări care nu aveau răspunsurile pe care le voia Radu.

— Poate că sora ta a fost înțeleaptă că a plecat. Ea și-a dat seama că un sultan nu ar putea niciodată să-i dea ceea ce-i trebuie.

Planul lui Mehmed avea noimă. Era singura cale. Acesta a fost motivul pentru care Mehmed îl alesese.

— Eu rămân, deoarece viața mea este aici, spuse Radu. Lada a plecat pentru că și-a dorit tronul, și l-a căpătat.

Uneori, se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă el nu ar fi împins-o pe Lada să-i părăsească anul trecut. Căci asta alesese tot el. Alesese să spună exact ce avea ea nevoie să audă pentru a se hotărî să-l părăsească pe Mehmed – și pe Radu. Fusese o mișcare sumbră, disperată. O mișcare despre care credea că avea să-l aducă pe el mai aproape de Mehmed. Radu își reținu un râs amar.

O împinsese pe Lada să plece, iar ea plecase călare spre Valahia și spre glorie. Spre orice își dorise ea vreodată, fără o a doua căutătură pentru bărbatul pe care, după cum se spunea, îl iubea. Sau spre jalnicul ei frate. Căci, cu toată presupusa lui istețime, Radu nu ar fi putut să dobândească același final fericit precum cel în care o păcălise pe sora lui.

Dacă Lada ar mai fi fost încă acolo, oare acest plan de depărtare silită ar fi fost viața lui? Sau Lada ar fi găsit o altă cale de a-l răsturna pe Halil? O cale care să-i îngăduie lui Radu să-și păstreze prietenia cu Mehmed? O cale care să nu-l lase pe Radu să fie singur în fiecare noapte, întrebându-se când avea viitorul lui să fie ceea ce nădăjduse el să fie. Întrebându-se care mai erau acele nădejdi.

Nădejdea era o săgeată care nu contenea să-i străpungă inima.

În pofida planurilor, Mehmed ar fi putut să facă lucrurile după cum spunea Nazira. Ar fi putut să găsească scuze, astfel încât el și Radu să poată să vorbească față în față altfel decât prin mijlocirea știrilor tănuite, dosnice. Existau multe lucruri pe care Mehmed putea să le facă și nu le făcea, și probabil nu avea să le facă niciodată. Dacă Radu își îngăduia să se gândească la aceste lucruri, cu siguranță avea să înnebunească.

Se feri de căutătura Nazirei.

— E bine. Totul e cum a fost mereu și cum va fi întotdeauna. Odată Constantinopolul luat, voi fi din nou alături de el. Ca prieten.

Lui Radu îi tremură glasul când rosti ultimul cuvânt, trădându-l.

— Asta va fi îndeajuns? îl întrebă ea.

— Va trebui să fie. Radu încercă să suradă, însă nu avea rost să fie prefăcut cu Nazira. În loc de asta, se plecă și o sărută pe frunte pe soția lui. Transmite-i Fatimei dragostea mea, spuse. Am treburi de care să mă ocup.

Nazira se ridică în picioare, apucându-l hotărât de cot.

— Nu fără mine. Ai nevoie de un aliat.

Radu oftă. Din adâncul sufletului. Fusese tare singur, tare pierdut. Nu voia să-i ceară asta ei. Dar totuși, nu el o ceruse. Ea apăruse pur și simplu și îi spusese cum aveau să fie lucrurile. Așa era ea, bănuie el. Și îi era recunoscător pentru acest fapt.

— Îți mulțumesc!

Împreună, se întoarseră la petrecere. Acum îi lăsa mai puțin impresia de iad și mai mult de farsă. Nazira îi saluta dinadins pe oamenii cel mai puțin dispuși să vorbească cu Radu, acum că nu mai era favoritul. O făcea pentru a-i enerva, iar el o adora pentru asta. Era o adevărată încântare să-i privească pe cei care

cândva se manifestaseră zgomotos, revendicându-i favorurile, și apoi ferindu-se de el în timp ce încercau să fie politicoși. De fapt, Radu se desfăta. Și avea vești bune pentru Mehmed, ceea ce însemna o scuză pentru a se furișa în apartamentele lui și a-i lăsa un mesaj.

Rădea când coti și dădu nas în nas cu stafile din trecutul lui.

Aron și Andrei Dănești. Rivalii lui din copilărie. Amintiri despre pumni în pădure, opriți doar de ferocitatea Ladei. Radu fusese nevolnic pentru a-i înfrunța de unul singur. Însă găsisse un alt fel de a scăpa. Ultima dată când îi văzuse, fuseseră biciuiți în public pentru furtișag. Le înscenase furtul pentru a se răzbuna pe ei pentru cruzimea lor.

Timpul îi înălțase, le dăduse alte forme. Aron era subțire și arăta bolnăvicios. Mustața și barba lui erau rare și creșteau în smocuri. Andrei, lat în umeri și sănătos, o ducea mai bine, cu toate că era ceva prudent în expresia de pe chipul său, ceva ce nu fusese acolo înainte de tertipul lui Radu. Radu simți un junghi de vinovăție pentru că faptele sale săpaseră asta pe chipul altcuiva. Aron surâse și Radu văzu ceva în ochii bărbatului, ceva ce nu mai văzuse niciodată în copilărie: bunătate.

Dar se părea că timpul fusese mai sever cu Radu decât fusese cu inamicii săi, frații Dănești. Asta, ori turbanul și veșmintele otomane îl deghizau complet. Zâmbetele lor – al lui Andrei precaut, al lui Aron bun – nu aveau nicio scânteie de recunoaștere.

Nazira li se prezentă voioasă. Radu rezistă imboldului de a o apăra de ei. Cu siguranță nu mai erau aceiași bătauși care fuseseră în copilărie.

— De unde sunteți? îi întrebă ea.

— Din Valahia, răspunse Andrei. Suntem aici împreună cu tatăl nostru, prințul.

Un zgomot ca mugetul vântului umplu urechile lui Radu.

Nazira se luminează la chip.

— O, ce coincidență! Soțul meu este...

Radu o trase de braț.

— Iertare, trebuie să plecăm.

Porni atât de iute, încât Nazira se văzu nevoită să alerge pentru a ține pasul cu el. De îndată ce dădură colțul, Radu se rezemă de perete, înfrânt. Tatăl lor. Unul dintre Dănești. Prințul valah. Ceea ce însemna că Lada nu se afla pe tron.

Iar dacă ei se aflau acolo ca să-și prezinte omagiile, Mehmed știa că Lada nu era pe tron.

Ce altceva mai știa Mehmed? Ce alte taine mai păstra el față de Radu?

Pentru prima dată, totuși, cea mai mare întrebare a lui nu se învârtea în jurul lui Mehmed. În toate aceste luni, Radu nu-i scrisese niciodată Ladei, fiindcă ea nu îi scrisese niciodată lui. Și fiindcă o ura pentru că ea căpătase ce voia și îl lăsase pe el fără nimic, la fel ca întotdeauna.

Dar se pare că se înșelase în această privință.

Unde era Lada?

51

Către Lada Dracul, voievodul Valahiei, preaiubită soră,

Constantinopolul a căzut. Mehmed este sultan, împărat, cezar al Romei, noul Alexandru. A unit Răsăritul cu Apusul în noua lui capitală. Ca vasal al său, îți cer cu stăruință să fii de față pentru a celebra victoria lui și a negocia noile clauze cu privire la dările Valahiei și la obolul în ieniceri.

El dorește să te vadă, așa cum și eu doresc. Mă gândesc adeseori la tine și mă întreb dacă, la urma urmelor, am ales bine. Te rog, vino! Mehmed îți va oferi clauze bune și îmi doresc foarte mult să petrec ceva vreme cu tine. Am multe de vorbit cu tine.

Vizita ta este așteptată cu nerăbdare.

Cu toată dragostea mea și din ordinul oficial al sultanului, împăratului, și cezarului Romei,

Radu Pașa